

בש"פ 1836/23 - זללם אבויה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 1836/23

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: זללם אבויה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 24.2.2023 שניתנה במסגרת עמ"ת 52551-02-23 על ידי כבוד השופט עמית כהן

בשם המבקש: עו"ד נתנאל לגמי; עו"ד אלכסיגלפגט

החלטה

לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט עמית כהן) מיום 24.2.2023 בעמ"ת 52551-02-23, בגדרה התקבל ערר המשיבה על החלטתו של בית משפט השלום באשקלון מיום 21.2.2023, אשר דחתה את בקשתה של המשיבה להורות על מעצר המבקש עד תום ההליכים.

לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, רשות לערור לבית משפט זה על החלטות שנבחנו בערר על ידי בית המשפט המחוזי ("ערר בגלגול שלישי") תינתן במשורה, ורק במקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה (3)123, 128 (1982); [יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (18.4.2019)]. הבקשה שלפניי אינה נמנית עם מקרים כגון דא, שכן

היא נטועה עמוק בנסיבותיו הקונקרטיות של ההליך. לפיכך, היא אינה עומדת באמות מידה מצומצמות אלו. כמו כן, לא שוכנעתי כי יש ליתן רשות ערר בשל שיקולי צדק (עכאשה נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-11 (20.11.2012); [הזייל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.10.2012)). ויובהר, עצם העובדה כי בית המשפט המחוזי התערב בהחלטת בית משפט השלום להורות על שחרור לחלופת מעצר, אין בה כדי להצדיק מתן רשות ערר. בית המשפט המחוזי נימק כדבעי את עמדתו, לפיה מסוכנותו הגבוהה של המבקש, הנלמדת לא רק מכתב האישום הנוכחי, אלא גם ובעיקר מעברו הפלילי העשיר, בצד מכלול נסיבותיו, אינם מאפשרים להורות על העברה לחלופת המעצר השיקומית שהומלצה על ידי שירות המבחן. ניסיון סנגוריו של המבקש לדלות מהחלטה נקודתית שכזו, המתמקדת בנסיבותיו של המבקש, "כמה סוגיות החורגות מעניינו הפרטני" של העורר מובן, אך אין הוא נושא כוח משכנע.

אשר על כן, הבקשה למתן רשות ערר נדחית.

ניתנה היום, י"ג באדר התשפ"ג (6.3.2023).

שׁוֹפֵט